

ΤΟ ΒΑΦΤΙΣΜΑ

Ο Παπᾶς ἐφόρεσε τὸ πετραχῆλι του καὶ ἀρχισε μονημονιατά,
νὰ φάλλη :

Ποταμὸν τῆς εἰρήνης σὲ
καὶ γείμαρον, ὡς γέγοναπια
τῆς τρυφῆς ὑπάρχοντα...

Στὴν κολυμπήθα μέσα, ἀχνίζε τὸ νερὸν καὶ ἡ μαμή, μὲ τὴν
αυσθελερὴ τὴν μότη, παραπόνος τὸν «Δρακονόλα», ποὺ θὰ «ἐφω-
τίζονται». — Ή μπέρα τρηπωμένη σὲ βάθος τῆς κοτύνας, περίμενε μὲ καρδιο-
χέντο τὸ «νέο ὄνομα». — Δεκάς γαρθώ-
δων, ἀπλάντων, ἀχτείστων, ρυπαρῶν
καὶ κονρέλληδων περίμενε μὲ σπινθηρο-
βολοῦντα μάτια, τὸ ὄνομα, γιὰ νὰ τρέξῃ
γιὰ τὰ σωχαρίκια. — Απ’ ἔξω, σὲ δέ
τρινο πεζούλι, στὴν χλιαρὴ λιακάδα, δύνα-
τος εἰσέργειν τὸν αἰματονόδοις ἐκάθιστοναν καὶ
ἔσωγαν καρδίς κορμοβλαχήδων μὲ ζύδι
κι’ ἀλατάκι καὶ ἐπίναν τὸ σῆζον τους,
ἔναν τὸ μυστήριον μέσα ἐπελέποντα. — Έκά-
θονταν σὰν νὰ περιφρονοῦντα τὰ «κω-
μικὰ αὐτά», ἀνάτεροι αἵτοι τῆς σκέψεως
τῶν αἰώνων καὶ τῶν γενεῶν, ποὺ τὰ ἔθε-
σπιασαν.

Ο Παπᾶς φέρει τὸ
πετραχῆλι.

— Μπορεῖ νὰ κρυψώνται τὸ παιδί!

— Καὶ νὰ πάθη ἀπὸ συγκοπή, ἐκεῖ ποὺ τὸ βαφτί-
ζον, εἶπεν ὁ Γιάννης ὁ Μονές ποὺ τίσαν καὶ παγοτε-
τῆς τῆς Ιατρικῆς, καὶ φορούσε, καὶ διάν τὸν ἀκόμα ἐκμού-
τανε τὰ γάντια του, γιατὶ «εῖτο κάνονταν στὴν Α-
θήνα».

— Θέλουν διόρθωμα, θέλουν διόρθωμα, ἐπανελάμ-
βανε κι’ ὁ γέρος, ὁ σπλοῖος θεωροῦσε τὸν ἔαντό του
γκανὸν νὰ διορθωθῇ μὰ δροποκεία, ἀνίκανον δῶσες νὰ
ἐπιδιορθωθῇ τὸ τρύπιο πα-
ταλόνι του.

Απὸ μέσα σιγανή, μονο-
μονιοτὴ ἐχρήστανε ἡ φωνὴ τῶν
ιερέως :

Τὸ βαπτισμά σου Κύοιε,
τὴν ἀνθρωπότητα ἀπέπλινε τοῦ
[βάπτισμα]

— καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸν;
— Ε’ ε μι ὄ ν π., ἀπάντησεν ὁ νον-
νάς, ἔνας χονδροκόκκινος καὶ ζανθός
νέος.
— Μν ο ὄ ν π., ἐπανέλαβε ὁ πα-
πᾶς φατίκια.

— Ε’ ε μι ὄ ν π., ψιθύρισε καὶ ἡ
μαμή.

Η γυναικοῦλες ἀλλοκοιταχθῆκαν ἔκπληκτες :

— Τί παράξενο ὄνομα!
— «Όλα τὰ φράγκευσαν ἀνάθεμα τους, οἱ γραμματιζόμενοι!»
Τὸ πλήθος τῶν γαρθώδων ποὺ περίμενε νὰ τρέξῃ γιὰ τὰ
«συγχρίκια» συνταράσθηκε. Δὲν μπόρεσε νὰ ἔντοπη τὸ ὄνομα
καὶ δὲν ἤξερε τὶ νὰ εἰπῃ στὸν μπτέρα. Τέντωσαν ὅλοι τους,
τοῦς ἀκάθιστους καὶ ἀπλάτους λαμπούς των, ἔγονάλωσαν τὰ μά-
τια καὶ φωτούσαν :

— Πῶς τὸ είλαν; — Πῶς τὸ είλαν;
Κανένας δὲν ἀπήνειρε, γιατὶ δὲν εἶπενε
τὶ ν’ ἀπάντησεν. Τῶν γαρθώδων ἡ μαμή ἐθό-
ρυβος δόσι μποροῦσε καὶ ἐπειτα ξεχύθησε
μαγειρεῖο, κομίζουσα κάθε ἔνας τους καὶ
ένα ὄνομα, ένα κομμάτι συλλαβῆς τῆς ἀρχαί-
κης ὄνομασίας, κομμάτι συλλαβῆς, τὸ ὄποιον
ἀρπάζει καὶ τὸ ὄποιον ἔφερε πρός τὴν ἀγαθὴν
μπτέρα, δῶλας ἡ φαντασία τον τὸ διεμόρφωσε
καὶ τὸ λίγες γραμματικές του γνώσεις τὸ ἀλλά-
ξανε.

— Νι ὄ νι α, τὸ είλαν.
— Οχι Θε ὄ ν π!
— Πάτερ ο μ ὄ ν τὸν βγάλαν! Πα-
τε ε μ ο ν π!
— Μαρινα!
— Μαρωνι! Μαρωνι! τὸν βαφτί-
σανε.

— Οχι ‘Α ο μ ο γ ώ ν ει.
— Ή μπέρα σάστισε... ἀπ’ ἔξω οι λιμοκοντόροι ἐσχολίασαν τὸ
γεγονός.

— Τὰ σολοκεία θέλουν κάριμο!

— Επειτα ἔνας διηγήθηκε ἐντὸς δικό του πάθημα. Εἶχε βγάλει
ἔνα παιδί «Καλλικράτιδα». Τὶ παραλλαγές ποὺ εἶδε τὸ δινοτυ-
χιούμενο ὄνομα!... Άρχοντας τὸν κώδικαν τὶς διαστορεύσες ἀπὸ
τὴν γειτονιά κατέπλεξεν εἰς... Καὶ ἡ λικάνη τὶ ζαρος.

Καὶ Καλλικράτης ἔμεινε γιὰ πολὺν καιρούς ὅτους ἂν μπέρα
τέρα τους ἀπανδήσασα, ἐπίσης τὸ νονό του μὰ πινέρα στὸ δρόμο:
— Λαθήκανε, κονυμάρε μ’, τὰ χριστιανικά ὄνοματα γά-
ριγάλης στὸ παιδί μου! Καὶ ἡ λικάνη τὶ ζαρος

— Ένας ἄλλος διηγήθηκε κατόπιν τῆς Κυρά -
Φλωρεντίζας τῆς Κόρινθας τὴν Ιστορία. Τὸν Τάκην
τὸν Κόρην, τὸν ὀνόμασαν Αἰσχύλος. Ή μάνα
του σάν τ’ ἄνοιξος ἔφειξε :

— Σαναβάθητος μού το, νοννέ, κ’ ἔγω σ’ καὶ λ-
λο τὸ παιδί μου δὲν τὸ κάνω!
Κι’ ὁ νοννός ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ ξαναβάθη-
ση τον τὸ βγάλη Τάκην.

— Τώρα μάλιστα!

— Η κοπέντα κατόπιν ἐπεισε σὲ ἔναν ποὺ εἶχε
μανία γιὰ τὸ ἀρχάτια. «Ακονεσ κάποιον ποὺ βάφτισε
ἔνα παιδί καὶ τὸ ἔβγαλε «Κλέων», κι’ ἔζηλε τὸ
ὄνομα. Επειτα διὰ λίγες μέρες, βαφτίζει καὶ αἴ-
τος ἐνδός γειτονά τον τὸ κούριστι καὶ τὸ βγάζει...
«Κλέωνα».

Σιγά-σιγά ἡ διμιλία γλυπτούσε σὲ ἀλλο ζήτημα.

— Φοβερό πράγμα, φίλε μου, τὸ ὄνομα! Σοῦ
φορεάνει ὁ νονός σου ἔνα σάσημο ὄνομα καὶ
είσαι ονόμασθεμένος νὰ τὸ ἔχης στὸν πλάτον
σου, ἐν δούς ζηζες ἔνεκα τὸν ὄνταστος των!..

Φαντάσου π.χ. γιὰ λέγεσαι «Αν α γ γ ώ -
στ της! Μπορεῖτος νὰ γείνης, μ’ αὐτὸν
τὸ δρόμο, μεγάλος ἀνθρώπος! Εἴδες ποτέ
σου ‘Αν α γ γ ώ στην πον νὰ ἀννιψωθῇ! Είνε
ὄνομάσιο πορ ποδιάσθετον σόχημα ἡ καμπά τὸν κό-
σμο, γιὰ τὸν ἀνθρώπο ποτὲ τὰ έχει. Πόσες ἔωστικες
ἐπιχειρήσεις δὲν ἐναράγουσαν, ἔνεκα τῶν ὄνομάτων! Μπο-
ρεῖτο ποτὲ νὰ ἀγαπήσης δεσοπινίδα πον νὰ λέγεται Ζαμ-
πέτα ή Γαρον φα λιά, έσω καὶ ἀν αὐτὸν εἶνε ὀ-
ρατά ὡς ἡ ἀνοιξίς;

— Τὶ πρέπει, τὸ λοιπόν, νὰ
γείνη :

— Τὶ νὰ γείνη; ἐπανάστα-
σης! Νὰ βρούμε ἔνα Συνταγ-
ματάρχη καὶ τὰ κάνοντας ἔνα
κίνημα, κατὰ τῶν ὄνομάτων...

— Εκείνει τὴν στιγμή, ἥλθεν διά-
κος μὲ τὸν χαλβᾶ καὶ τὰ σιρόπια καὶ
διεκόπη τὸ συντέπτωσις.

— Νὰ μᾶς ζήσοι η Μιρμιδός
ν π.

— Όταν ὁ κόδικας βγήκε δι Θήμος
Γκιουνέκας, τὸ διαταράκιον χωριοῦ,
μὲ τὸ πλατινόν ζονάρι, περγάντας
στὸν δρόμο, φύτεψε :

— Καὶ πῶς τὸ βγάλανε σῆς;

— Ε’ ε μι ὄ ν π.

— Πάρε είλες; — Εδμιόνη; (*)

Καὶ δι Θήμος δι Γκιουνέκας τὸ
ἀνταμάκι τὸν χωριοῦ, μὲ τὸ πλατινόν
ζονάρι, στρίβοντας τὸν ἀγγωνάριο,
φώναξε :

— Γορετ νινιαὶ δὲν τωβήγαζε καλλίτερα!.....

Σταμ. Σταμ.

(*) Εδμιόνη, πολιχνή του Δίμου Εύπαλιου, ἐπὶ τού Κοιλινδιακού πολ-
ιου, ανατολικώς τῆς Ναυπάκτου.

— Σκύλλο δὲν τὸ κάνω
το παιδί μου.

— ΛΕΣΧΗ... ΚΩΦΩΝ!

Μια λέσχη ἀρκετά περίεργη καὶ ἀρκετά πρωτοφανῆς ιδούθηκε
στὴν Γλαυκόβη τελευταίως. «Η λέσχη τῶν... ποφῶν!» Σ’ αὐτὴν τὴν
συνέχειαν τοιούτοις κωφοῖς τῆς πόλεως, καθὼς καιὶ οι βαρύκοι,
καιὶ μεγάλην τὶς ώρες των... συνενιούμενοι μεταξὺ των μὲ καθε-
μέσων. «Ετοι δὲν θ’ ἀναγκάζονται νὰ γίνονται ἐγοχλητικοὶ στὶς
συντροφίες ἐκείνων ποὺ έχουν δέσιαν τὴν ακοήν καὶ θὰ φωνάζουν
μεταξὺ των, κωφοίς νὰ ζαλίζουν κανένα!...

